

15.9.2008

PALAAKO AUTOSSA?

Viikonloppuna suuntasimme sunnuntaiajelulle mieheni kanssa. Liikennevaloihin pysähtyessämme viereisessä autossa kohtasimme ikävän näyn. Auton takapenkillä oli noin nelivuotias iloinen pikkupoika ja edessä nukkui pienempi sisar. Näkyhän olisi ollut idyllinen, mutta... Takapenkillä keskusteluun yhtyi äiti, tupakkaa sytyttäen. Ja isä tietenkin ajaessaan jo poltti tupakkaa, tuuletus oli tosin hoidettu hieman raollaan olevan ikkunan kautta. Emme voineet olla keskustelematta näkemästämme, hieman katkeraan sävyyn, pakko tunnustaa.

Jotakin tuntuu, että tupakka on jollakin tavalla kadonnut omista arkitilanteistani, koska ravintoloissa ja kahviloissa ei enää tarvitse hengitellä savua sisäänsä tahtomattaan. Ja kun en enää tee töitä koulussa, en törmää koulun läheisyydessä tupakoiviin nuoriin ja myös keskustelut heidän kanssaan asiasta ovat tietenkin jääneet. Tosin en voinut kuin tuntea iloa, kun lenkillä juostessani bussipysäkillä odottavalta pojalta putosi tupakka salaa maahan häntä ohittaessani. Jotakin oli sentään mieleen jäänyt Hannulan puheista! Tietenkin olisi ollut hyvä, jos olisi oppinut lopettamaan tupakoinnin kokonaan, mutta menipä ainakin se tupakka oikeaan paikkaan.

Paljon on vuosien aikana tupakointiasioissa edistytty, mutta paljon on vielä myös tehtävää. Mikään laki ei suojele lapsia vanhempiensa polttamiselta kotona tai vaikkapa autossa. Jos vanhemmat eivät tajua olla polttamatta lasten läheisyydessä, lapsi yksinkertaisesti kärsii. Ja olen aika varma, että samat vanhemmat peräänkuuluttavat oikeuksiaan itse määrätä tupakoivatko vai eivät. Ja tietenkin heidän mielestään myös tupakointi on jokaisen oma asia. Eli töitä meillä riittää, itse kullakin!

Savutonta syksyä kaikille toivotellen,

Kristiina Hannula
Terveys - Hälsan ry